From:	ehud barak <ehbarak1@gmail.com>
To:	Nili Priell Barak <nilipriell@gmail.com>
CC:	
Date:	Sat, 8/17/2013 1:20:36 AM
Subject:	Fwd: Barne'a. Good for a change.

Sent from my iPad

Begin forwarded message:

From: Doron <doronco@netvision.net.il>
Date: 16 23:27:14 2013 באוגוסט GMT+03:00
To: Ehud BARAK <ehbarak1@gmail.com>

בחיים, אנשים שיודעים לנהוג באופן אחראי, מושכל, כאשר הם מקבלים החלטות במסגרת תפקידם – כאשר מדובר בכבודם, במעמדם, בשאיפותיהם האישיות, הם מתנהגים בטיפשות מופלגת. אם אינני טועה, האלוף מנדי אור, שהיה ממונה על חקירת הפרשה במשרד מבקר המדינה, נטה לפרשנות הזאת.

ישראל איננה טורקיה: המטכ"ל איננו מוקד כוח שמתחרה בדרג המדיני. לכל היותר, הוא קרש קפיצה נוח לקצינים שחושבים על קריירה שנייה בפוליטיקה. ברק, יותר מכל אדם אחר, מכיר את טשטוש התחומים הזה: כך־צין בצה"ל הוא היה אורח של קבע בלשכות הפוליטיקאים. ההכרה הציבורית שלה זכה בצבא סללה את דרכו אל הצמרת הפוליטית.

ברק התגלה לאורך כל הקריירה הפוליטית שלו כאיש חזק, מפוכח, פרגמטי, קר רוח. כפי שקשה היה לראות בבנימין גוריון קורבן, קשה לראות בברק קורבן. במערכה הזאת הוקרבו אחרים: ראש המטה שלו, יוני קורן, ויואב גלנט, שמינוין לרמטכ"ל טורפר. ברק, שמזכיר את טריפוד המיני של גלנט בתצהירו, לא מסביר מדוע השלים עם פסילת המועמד שלו, מדוע את אותן תעצומות נפש שהשקיע במלחמה באשכנזי, לא השקיע במינוי מחליפו.

בתצהיר הוא מאשים את אבי בניהו, שהיה דובר צה"ל, בתדרוך עיתונאים נגרו ובפגיעה בתדמיתו. בניהו מכחיש. המילה האחרונה תהיה של בית המשפט.

בניהו נחשב לאחד הדוברים המוצלחים ביותר בשוק: אומרים שבנה את יצחק מרדכי, אומרים שבנה את אשכנזי. אומרים שאין דובר שיודע טוב ממנו את סודות התקשורת, מי אמר מה למי ומתי, מי ננזף על ידי עורכיו, מי צונזר, מי צ'ופר. בניהו יודע הכל.

אולי. לי נדמה שדובר צה"ל צריך להיות דובר צה"ל, לא לקדם את הקריירה של הרמטכ"ל, יהיה נחמד ככל שיהיה. דובר צה"ל איננו יחצן ואיננו עסקן. לא תפקידו למלא את אוזניו של הרמטכ"ל ושל אנשיו בטיפורים על פוליטיקאים ועיתונאים שמבקשים את טובתו או את רעתו. הסיפורים מולידים פרנויה; הפרנויה מולידה טעויות שאין מהן חזרה.

הספינות שבדרך

כאשר ניגש המאבק הנדול על תגמולי הגז, נשא אחד הורחק: מחיר ההגנה על המתקנים האלה. על 75 אחוזים הגז חיל הים משום שהאסדה הייתה במים הריבוניים של

פרעץ' צבאי

אהוד ברק משווה את עצמו לבן־גוריון בתקופת פרשת לבון: כמו בן־גוריון, הוא מתעקש שעבירות שבוצעו בצמרת מערכת הביטחון ייחקרו ער תומן: כמו בן־גוריון, הוא נלחם ללא רתיעה בממסד עוין ובדעת קהל מתנכרת: כמו בן־גוריון, הוא נלחם למען עליונות המשפט על הפוליטיקה. את בן־גוריון האשימו שהוא אובססיבי, נקמן, עושה חשבונות אישיים, ממש כשם שמאשימים אותו: שניהם באותה סירה.

ב־1965 הקים בן־גוריון מפלגה, רפ"י שמה, והציב את הפרשה בראש סדר היום שלה. ברק היה או בן 23, קיבוצניק ממשמר־השרון. בגלל מאבקו של בן־גוריון הצביע רפ"י. גם אני הצבעתי רפ"י, אמרתי לו פעם, מאותן סיבות. והוספתי: הייתי חמור לא קטן.

התצהיר שברק הגיש לבית־המשפט השבוע משיח האשמות שלא ניתנות להפרכה. אכן, מה שמכונה מסמך הרפז היה נייר מוזיף, שנכתב והופץ ממניעים פליליים: ההתנהלות סביבו הייתה בלתי לגיטימית: קצינים בכירים, לרבות גבי אשכנזי, קציני מילואים ואזרחים היו מעורבים בהפצתו; לפחות חלק מהם חשודים בהתנהגות עבריינית.

הבעיה איננה בעובדות. מהרגע שבו התברר שהמסמך, שפורסם ברעש גדול בערוץ 2, מזויף, היה ברור שיש כאן פרשה פלילית שחייבת להיחקר במשטרה. המפכ"ל דאז, רודי כהן, וראש אגף החקירות, יואב סגלוביץ', נרתעו מלחקור. את רתיעתם אפשר להבין, אבל אין דרך להצדיק. סגלוביץ', שעשה קריירה מרשימה מאוד במשטרה, יצטרך להסביר את מניעיו אם וכאשר יהיה מועמד לתפקידים ממלכתיים בעתיד.

הבעיה של ברק לא הייתה בעובדות אלא בממד הערכי שלהן. בעיני ברק היה כאן ניסיון להפיכה צבאית, פוטש בלעז, התמרדות של חונטה צבאית נגד המשטר הדמוקרטי. לכאורה, היו כאן כל המרכיבים הדרושים: קשר חשאי, איסוף חומרים מפלילים נגד דרג מדיני, זיוף מסמך, שימוש מניפולטיבי בתקשורת. בטורקיה דנו על פחות מזה את הרמטכ"ל וקציניו למאסרי עולם.

אפשר לראות את הסיפור הזה בדרך פחות דרמטית. רמטכ"ל פופולרי חש ששר הביטחון מקנא בו ומתעלל בו. הוא נוקט שורה של פעולות מנע, חלקן לגיטימיות, חלקן מפוקפקות, חלקן ילדותיות. האיסוף לא איסוף, הזיוף לא זיוף, הקשר לא קשר. לא פוטש: פְּרֶטֶץ'. כמו שקורה הרבה

Sent from my iPad